

## PREDIKAN 25 OKTOBER

Jonas Rova

När jag satt på mitt kontor i den Norrköpingskyrka som är min nuvarande arbetsplats och funderade över vad jag skulle prata om här idag, så slog det mig ganska snabbt att det kanske inte vore en så dum idé att utgå från upplevelser jag varit med om här i Stockholm. Och det vore ju dessutom tråkigt att missa chansen att prata om min hemstad, med tanke dagens evangelietext. Och jag tänker också att dagens tema, *Att leva tillsammans*, bör kunna vara ett särskilt intressant och passande tema för en storstad, med allt vad som ryms i en sådan. För på en relativt liten och trång yta finner vi både gemenskap och ensamhet, fest och vardag, flärd och misär. Här finns en rik blandning av kulturer, etniciteter, åsikter, trosföreställningar, och så förstås gapet mellan rika och fattiga, som ibland blir skrämmande tydligt på den här stadens gator.

De här faktorerna gör att dagens funderingar får ta sin början i den längtan som jag vet att många människor i utanförskap uttrycker, nämligen efter att få tillhöra ett sammanhang som känns meningsfullt. En sådan längtan verkar många gånger kunna vara väldigt stark, liksom även känslan av hopplöshet om att någonsin få uppleva detta, oavsett om utanförskapet gäller ensamhet, missbruk, hemlöshet, psykisk sjukdom eller någonting annat. Men lika mycket vill jag utgå från vad vi, vi som i församling och vi som i medmänniskor, kan göra för att främja en vidare gemenskap, en så pass vid gemenskap att den någon gång kanske får nå långt utanför de gränser vi är vana vid att upprätthålla. Sedan finns också en tredje tanke som handlar om att låta begreppet hemstad här få stå för en slags inre plats som i våra medvetanden eventuellt hämmar en utveckling mot den här större gemenskapen, men mer om det senare.

Jag vet ju sedan tidigare att några härifrån S:t Peters församling brukar vara ute och vandra om lördagskvällarna, här på Norrmalm och i Vasastan. Huvudsyftet är att dela ut fika och samtala med de hemlösa i vår närhet som blir allt fler. Man skulle kunna säga att en slags minisamhällen har bildats, i både väntsalar och i flera av stadens parker. Det handlar

om mänskliga gemenskaper, där grundproblemen skiftar, men där de alla har det gemensamma att de saknar eget tak över huvudet. Jag har själv deltagit i de här promenaderna, både igår kväll och vid ett par tillfällen i våras, och då fått vara med om väldigt starka möten och upplevelser som med stor sannolikhet kommer att stanna kvar i minnet för resten av livet. Det är anmärkningsvärt hur en del möten och konversationer kan träffa en så på djupet, liksom hur en kopp kaffe så tydligt kan lysa upp någon annans tillvaro, om än bara för en liten stund. Och det som jag kommit att tänka på mest, både i mötet med de hemlösa och med personer som lever i någon annan form av utsatthet, det är en alldeles speciell känsla av gudsnärvaro, som i de här stunderna verkar kunna bli alldeles särskilt framträdande. Jag tänker att Gud här vill visa på underverket av vad det innebär att vara riktigt nära en annan människa på ett andligt plan, och att det underverket struntar i de gränser som vi satt upp.

Här borde en del svar på andliga frågor finnas, tänker jag, för den innerliga glädje som Gud skänker mig och kanske också den andre bjuder ändå på rätt så tydliga ledtrådar. Ledtrådar om vilken väg som Gud anser att vi människor bör ta i fråga om vår samexistens. Jag vill ju som sagt gärna tro att en del av den vägen handlar om ett liv tillsammans i en mycket, mycket bredare kontext, ett vidspänt nät av samhörighet. Dessa vägval sker dock inte över en natt, och även om vi i nuet anser att Gud talar sitt tydliga språk, så behöver vi antagligen gå över ett stort antal mänskliga broar innan vi på djupet förstår vad han vill säga oss. Och när vi gått över dem så är chansen stor att han visar oss ännu några fler. För det finns ju alltid nya individer och grupper att lära känna och finnas till för, och såklart finns förmodligen en del hinder som behöver forceras, och det är här som resonemanget om en egen inre hemstad dyker upp. Den har absolut ingenting med Stockholm eller Norrköping att göra, utan handlar om en stad i vårt medvetande där man, som i Jesus hemstad, ringaktar och kanske till och med motarbetar den profet i oss som inte vill något hellre än att ena människor i Guds kärlek.

Ja, det känns ibland som att min längtan till gemenskap och ett liv tillsammans med nya människor skulle kunna vara nästan lika stark hos mig som längtan efter en meningsfull tillvaro hos någon som jag håller upp kaffe och en skvätt mjölk åt. Den tidigare nämnda upplevelsen av gudomlig samhörighet tycks skvallra om att det ligger till på det viset, och i den insikten finns både hopp och förundran. Hopp därför att denna längtan skulle kunna skapa förutsättningar till att vilja fortsätta på den här inslagna vägen. Förundran eftersom det är så lätt att fråga sig varifrån min längtan kommer när jag redan har det så bra. Här finns onekligen någonting större än mitt förnuft riktigt vill förstå, men som mitt hjärta verkar känna sedan länge.

Ibland kan jag tydligt känna igen ett gammalt, bistert brus från min inre hemstad, som säger att det är fullständigt omöjligt att vi människor någonsin kommer att kunna leva tillsammans i någon riktig rättvisa, frid och harmoni. "Det kommer aldrig att bli bättre!", ropar man efter mig och gör hån av de idéer som kommer av hoppet om en mer dräglig tillvaro för alla. "Det är kört, Jonas! Ge upp!", skriker de och skrattar. Jag tänker att det kan vara nästan lika viktigt att känna igen de här rösterna, som att höra vad Gud säger, framförallt för att inte blanda ihop dessa negativa och bittra filurer med Guds varma och kärleksfulla röst som säger: "Ja! Härligt! Fortsätt! Det är väl klart ni ska gå vidare med det här projektet!"

Jesus gjorde ju inte många underverk i sin hemstad, där folket inte ville tro, och en lika dålig idé tror jag att det är att arbeta tillsammans med Gud om vi inte tror på det han visar oss. Men om vi till att börja med lyckas lämna den här inre hemstaden som gör oss så rädda, bekväma, passiva och inbäddade i känslor av hopplöshet och tvivel så kommer fler och fler underverk att ske. Det gör de redan. Och om vi ännu lite oftare tog Guds ord och hans kärlek på allvar så är i alla fall jag övertygad om att vi kommer att sluta göra skillnad på människor, och det kommer att vara lika spännande att finnas till för andra som att leva för sin egen skull, även när de andra är lika med de som lever utan hem på våra gator och torg. Svaret på frågan om vilka som är våra närmaste kommer att vara annorlunda i framtiden, och vi kommer att se till att ingen går hungrig, att ingen behöver frysa och att parkbänken avskaffas som boendeform. Vi kommer att se och lyssna bättre på de vi möter, med ögon

och öron skärpta tack vare vår förbättrade kontakt med vår Herre och Gud. Gör vi bara upp med en inre hemstad som eventuellt vill ställa till det för oss, så kommer vi att lyckas med detta.

Dagens psaltarpsalm säger att Gud är de faderlösas fader och änkornas försvarare, som ger de ensamma ett hem och de fångna frihet och lycka. Det ska vi inte sluta tro på, för från Gud kommer visdom, kärlek och underverk, överallt och hela tiden! Det är dock många gånger så, att det är vi som är verktygen för att det ska kunna ske, för att vi ska kunna *leva tillsammans*.

Amen.